

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — "
" četrtr " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — "
" četrtr " 2 " 60 "

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo

Zarad visocih praznikov izide prihodnji list „Slov. Naroda“ v četrtek 13. aprila.

Pad Francoske in Slaveni.

II.

K podkovanim besedam, ktere so se zadnjih deset let po Evropi razlegale, je tudi naš „preslavni“ grof Beust eno dodal, kateri se ne daje notranje resnice odrekati, namreč: da ni več Evrope, to se pravi tiste Evrope, v kateri bi smeli mali narodi in male države mirno v božjem strahu živeti brez bojazni, da ne bi jih nekega dne tebi nič, meni nič kak velik evropski som brez vsega količkaj opravičenega vzroka pogoltnil. In kdo je drugi tega najbolj kriv, da je ta Beustova beseda britka resnica postala, nego genijalna državna nespretnost očeta Beusta samega. On, ki je bil največi negovalec in zaštitnik starega nemškega „Bunda,“ ga je najbolj pomagal vničiti, on, ki je bil največi sovražnik Bismarkov in zedinjenja Nemčije pod Hohenzollerni, jo je poleg Napoleona najbolj pomagal ustvariti. — Gotovo ne bi bil Napoleonov vpliv nikdar Beusta iz Saksonske v Avstrijo preselil, ako se ne bi bil junak Sedanski poprej do dobrega z njim pogovoril, kako bota v španoviji enkrat pri prvi priliki na Prusa padla in mu do dobrega pokazala, po čim je brezova mast. Le to je edini ključ, s katerim se da zagonetka rešiti, da je sicer tako premišljeno postopajoči Napoleon s tako brezkraino in nečuvveno lahkomišljenostjo to vojsko s trte izvil, da je sicer mirni „Journal des debats“ rekel, da se ni mogoče Francozu hudovati ali jeziti nad Napoleonom, da je to vojsko napovedal, ampak da mora kar celi narod osupnen ostati pred to nepopisno duševno slepoto in bedastočo, kateri para še dozdej svet ni videl. — Pripoveduje se, da si je ranjki pruski poslanec v Parizu grof Goltz veselja roki mel, ko je prvo novico čul, da je grof Beust poklican Avstrijo zdraviti in „korigirati“, smehljaje se rekoč: Beust je srečno po svoji nespretnosti nemški „Bund“ vničil, samostalnost Šlesvig-Holsteina pokopal, Saksonsko ruiniral in bode se mu tudi gotovo posrečilo, da Avstrijo na kant spravi. Grof Goltz je še pred vojsko v Parizu vmrl, ali kakor se vidi, bil je v svojih besedah za Beustovo diplomatsko delovanje prava Kasandra. Da, res je, ka Evrope ni več v tem smislu, kakor smo jo poprej omenili, ker glavni faktor take Evrope je bila ravno — jak a Francoska. — Francoska ravno je bila ne iz ljubezni ali iz simpatij zaštitnica malih narodov, ampak iz gole lastne koristi.

Mi avstrijski Slaveni posebno pa Čehi in Slovenci imamo dva pglavitna sovražnika, ktera sta postala naši eksistenciji in našemu bitju od 1866. leta počenši smrtno nevarna, to sta na severu Nemeč, na jugu Italijan; nevarna posebno zato, ker imata v sami Avstriji od Adrije do Krkonoš skoraj vso inteligencijo obeh sorodnih narodnosti za svojo prijateljico in verno podpirateljico vseh Avstrijo vničujočih in Slavene žeročih namer. Po Sadovski bitki so se prvokrat začeli razlegati glasovi po zbornicah v Pragi, v Gradci in celo v beli Ljubljani, da bodo avstrijski Nemci postali pruski „Schmerzenskinder“, da nečejo več Avstrijci ostati, ako ne bodo tu gospodovali, da se bo velika Nemčija do Adrije raztegnila, o svinčenih podplatih i. t. d. — Ravno tako so začeli Italijani, akoravno pri Custozzi

in pri Lissi tako slavno tepeni, v Gorici, v Istriji, v Dalmaciji, posebno pa v Trstu za italijansko Adrijo in za zedinjeno Italijo do Julskih planin ne samo z besedami in vpitjem rogoviliti, temuč z veliko enerzijo delati. Spominjamo tu le na društvo „Progresso“ v Trstu, ki ima zdaj osodo celega mesta v roki in izdaje tako rekoč parolo za vse italijanske Primorce; nam ni treba ponavljati še vsem živo v spominu živečih dogodkov z našimi vrlimi tržaškimi okoličani, dogodkov, kateri so vsi iz ene in iste tendencije izviral. Začela je tudi od taistih dob ogromna večina avstrijskih nemških in italijanskih časnikov tako predrzno otvoreno pisati, da je moral nehoti slavenski bralec večkrat na naslov lista pogledati, ali list v Berolinu, ali na Dunaju, v Firenci ali v Trstu izhaja. — Ali vse to hripavo kričanje po časnikih in po zbornicah je bil le glas vpijočega v puščavi, pomilovanja ali posmehovanja vreden, strah, kateri je bil v sredi votel, ob kraji ga pa nič ni bilo, dokler je bila še Francoska jaka, silna, prva militarna vlast v Evropi, dokler je še imela svoj celi omamljivi „prestige“.

Francoski je do tega stalo, da se Italija v toliko zedinu, da iz nje avstrijski vpliv popolnoma izkorenini in da se Bourboni do zadnjega potomka preženo; ali niti za korak dalje! Nikdar ne bi bila Francoska tega trpela, da bi bila Italija izključiva gospodarica adrijskega morja in s tem vrstnica Francije postala. To je bil tudi pglavitni uzrok, da ni hotel Napoleon ključa Italije, Rima, po nobeni ceni iz svojih rok izpustiti. — Še pred Sadovo so začeli francoski politiki vseh barv zaradi preveč obširnega raztegnjenja mej italijanskega kraljestva z glavami zmajevati in v „corps-legislatif“-u proti taki nefrancoski politiki zadosti glasno mrmrati. Naj imenitnejši mrmravec te vrste je bil Thiers sam. — To obče nezadovoljstvo francoskih politikov je tudi pozneje proizvalo v postavedajavnem telu famozni Rouher-ov: jamais! jamais! jamais! kteremu jamais dandenes Italijani osle kažejo.

Kakor je Beust lanskega leta mislil, da bodo Prusi gotovo tepeni, ali pa če to ne, saj v taki boj s Francozi zapleteni, da se bota obadva borilca v tej velikanski borbi drug drugzega kakor leva v znani basni do repov pojedla, in da bo on pri tem s svojo nedosegljivo diplomatsko modrostjo žel; računaj je Napoleon 66. leta ravno tako, da bode Avstrija zmagonosna iz boja šla, ali da bota obadva tekmeča tako spehana, da bode on pri tej priliki brez vsega natezanja in brez vseh stroškov renske provincije Francoski vteložil. Pa obadva hoteča — biti lisjaka, sta ostala neusmiljeno prevarena bedaka. Zavoljo tega se je po Sadovski bitki, po ustrojenji severno-nemškega „Bunda“ poprek po celi Francoski poprej omenjeno mrmranje v jako glasno godrnjanje spremenilo, kar en glas brez vsega ugovora se je začul, da je bila Napoleonova politika dozdej napačna, za Francosko naravnost pogubonosna, da je on pustil ali sam celo pomagal vstvarjati dve novi velevlasti na iztočni meji, kateri se hočete le še dalje in dalje širiti. —

Vsled te obče nevolje po celem Francoskem je sprevidel Napoleon na zadnje sam, da ni v svojih političkih računih nezmotljiv in da je bila njegova politika od 59. leta sem kriva in Franciji z nevarnostjo preteča. Torej je po 66. letu nastala pri Napoleonu strahna reakcija proti prejšnjemu sistemu njegove politike. Za geslo si je zapisal, da vsak korak pruske požrešnosti preko Majna ali italijanske nenasitnosti proti Avstriji

ali proti Rimu, postane v prvem trenutju za Francosko „casus belli.“ Tako je stala Francoska po Sadovski bitki zmerom z ostropozornim očesom „sur le qui-vive“ — po domače, na straži proti vsaki nevarnosti, ktera bi bila utegnila nam malim ribam in ribicam žugati od obeh najbolj požrešnih somov v Evropi. — In kolikor časa je Francoska na tej po vsej Evropi opravičeni straži stala, bila je nam zapadnim in južnim Slavenom v Avstriji eksistencija, še enkrat poudarjamo, drugega nič, nego eksistencija — ali po domače govore — golo življenje brez vseh dobrot osigurano. — Ali to je že neizmerno mnogo, da smo bili o pitanju svojega života brez skrbi; čilost, jakost in postojanost avstrijskega Slavenstva nam je bila porok, da si bomo počasi le vendar, ako še v taci žalostnih okolščinah naprej pomagali. Tudi bi se bil Prus in še bolj Italijan gotovo varoval se iz same požrešnosti le za en korak dalje premakniti, kajti vsa Evropa bi bila soglasno rekla, da bi bilo v takem slučaju franconsko napovedanje vojske popolnoma opravičeno. In to je že neizmerno veliko vredno za vsakega borilca, kdor ima zavoljo svojega postopanja že s početka vojske simpatije vsega sveta za se. —

Govorili bomo prihodaj o turških Slavenih in o držanji Busije v zadnji veliki vojski.

Dr. V. Zarnik

Nekaj važnejih določeb vojne postave.

(Iz Pravnika.)
(Konec.)

Začasna oprostitev od stavne dolžnosti velja samo za eno leto, mora se tedaj do spolnjenega 22. leta vsako leto ponoviti, sicer bi se moral stavi podvrženi postaviti pred stavno komisijo.

Vsi začasno oproščeni tretjega starostnega razreda se vzamejo konec leta v nadomestno reservo ali deželno brambo, kakor jih vrsta zadene, v razvid (Evidenz), ko so pa tako v nadomestivno reservo vpisani dopolnili 30. leto, stopijo še dve leti v razvid deželne brambe. Ves čas do spolnjenega 32. leta so tedaj zavezani, vsako leto ob odločenem obroku zopet dokazati, da še obstojé tiste razmere, ki so oprostitev od vojaške službe naklonile, sicer stopijo v stan in dolžnost nadomestne reserve; če pa spadajo pod deželno brambo, morajo se pa staviti pred stavno komisijo, kadar se prvič snide pri okrajnem glavarstvu, in ako so potrjeni, spolnovati dolžnosti deželnega brambovca do 32. leta svoje starosti. —

Druga važna določba vojne postave, ki polajšuje vojno dolžnost, je še ta, da ob času miru nekterim v vojaštvu potrjenim, zaradi svojega poklica (kandidatom duhovskega stanu pa tudi ob vojski) dejansko služiti ni treba. Opuščenje od dejanske vojaške službe (Enthebung von der Presenzdienstpflicht) dovoli stavna komisija na prošnjo zadevajočega koj po tem, ko je bil k vojakom potrjen in velja le, dokler on v istih razmerah ostane. —

Naj tukaj omenim le km ečk ega stanu. Pogoji pod kterimi zadobe posestniki kmetij opuščenje od vojaške službene dolžnosti, so pa ti-le: a) da zemljiščno posestvo spada v razred kmetij; b) da kmetija more samostojno rediti rodovino peterih oseb, pa da ne presega štirikrat toliko užitka; c) da je stavi podvrženi lastnik kmetije; d) da je kmetijo dobil po dedovanju; in e), da na kmetiji navadno stanuje in gospodarstvo sam oskrbuje, to je, da se dela sam vdeležuje.

Tako odpuščeni vojaki stojne armade, vojnega pomorstva in deželne brambe naj se za čas, ki je kmetijstvu najmanj za škodo, osem tednov po vojaško vadijo, po tem pa domu pusté in dokler je mir, samo še na občasne vaje v orožji kličejo. Vsako leto pa morajo, dokler so v linijni službeni dolžnosti, tedaj prve tri leta, dokler ne prestopijo v reservo, ob času redne stave dokazati obstanek prejšnjih razmer, sicer dovoljena olajšava mine, in zadevajoči bi morali nastopiti dejansko vojaško službo. Ko so pa prestopili v reservo ali deželno brambo, morajo te okolščine tudi zanaprej vsako leto dokazati, ako nečejo priti pod splošne predpise, posebno zaradi vaj v orožji.

Tudi med vojaško službo zadobi vojak odpuščanje od dejanske službene dolžnosti, ako pride po podedovanju v posest gori imenovane kmetije. Prošnja s potrebnimi dokladi se predloži okrajnemu glavarstvu, in ono jo s svojimi nasveti pošlje v razsodbo naprej dotičnemu krdelu.

Kadar je vojak postal edina podpora pomoči potrebnih roditeljev, dedov, ali bratov in sester, ima se na prošnjo pomoči potrebnih svojcev ali njih pooblaščenec spustiti iz vojaške službe (Entlassung.) Prošnja se mora podati pri okrajni gospodski in utrditi z dokazi, kakor so pri oprostitvi potrebni, samo spričalo mora biti podpisano od dveh občinskih udov, katerih v službeni dolžnosti bivajoča sinova ne širjata niti odpustjenja iz dejanske službene dolžnosti. Župan pa mora potrditi, pri katerih vojakih da sinova služita.

Nezmožnost v ozir jemajočih možkih svojcev se dokazuje z uradskim spričevalom, ktereга napravi stavna komisija, kdor hoče to spričevalo dobiti, naj se oglasi pri okrajnem glavarstvu, da se predstavi potovajoči stavni komisiji, ali pa stalni stavni komisiji v Ljubljani.

Opombe vredna je še določba, da se mladenči ne smejo ženiti, dokler niso spolnili 22. leta svoje starosti. Prej se smejo ženiti le takrat, če je stavna komisija izrekla, da so za zmiraj nezmožni za vojaško službo, ali pa če so bili v tretji letni vrsti oproščeni od vojne dolžnosti. Razen tega pa smo takim ženitov dovoliti pri posebno ozira vrednih okolnostih le ministerstvo za deželno bran in na to pooblaščenca deželna vlada. Vendar pa ženitev ne odveže nikdar od dolžnosti za vojaško službo.

Kdor je dolžen priti pred stavno komisijo, pa brez dovoljnega izgovora ne pride, šteje se beguna in se iz uradne dolžnosti stavi k vojakom, dokler ni še 36. leta svoje starosti prestopil. Če se je sam oglasil pa vendar begunstva ne more opravičiti, mora, ako je potrjen, eno leto, ako pa ni sam dobrovoljno prišel, dve leti dalje v liniji služiti, kot bi moral sicer; ako pa ne bo potrjen, zapade v kazen do 150 gl., in če nima s čim plačati kazni, naj bo zaprt do meseca dni. Beguni, ki so starost 36 let prestopili kaznujejo se z globo do 1000 gl. oziroma s zaporom do 6 mesecev,

— sokrivci begunstva pa z globo do 500 gl., pri posebno obtežujočih okolnostih do 1000 gl., oziroma s zaporom od 3 in 6 mesecev.

Vsak pod vojno dolžnostjo stoječi človek, kateri se je nalašč poškodoval zato, da bi ne bil vojak, mora, ako je še za kako rabo pri armadi, dve leti dalje služiti v liniji, kot bi moral sicer. Taki in pa beguni nimajo pravice do začasne oprostitve.

Dopustniki (urlavberji) dokler so na dopustu, rezervisti in deželni brambovci pa, ako niso v dejanski službi, stojé pod civilno oblastjo in se smejo brez dovoljenja od vojaške strani oženiti, ako so stareji od 22 let. Mlajši pa morajo imeti dovoljenje, če služijo pri stojni armadi od vojaške gospodske, če pa služijo pri deželni brambi, ali pa če so vrsteni v namestno reservo, od deželne vlade. Drag. Tekavčić.

Dopisi.

Iz Celja, 2. aprila. [Izv. dop.] (Nezaupnica državnemu poslancu c. k. dež. sodnije svetovalcu Francu Tomschitz-u.) Pred početkom državnega zbora meseca februara je imelo društvo tukajšnjih ustavovernežev sejo, pri kleri se je poslanec Tomschitz ponudil, da bo z največim veseljem stavil interpelacijo zaradi vrednika Zimmerman-a, za kar mu je društvo ustavovernežev že za naprej izreklo zahvalo. Ker pa Tomschitz po poročilu „Tagesposte“ te interpelacije v državnem zboru niti podpisati ni hotel, ko se je to od njega zahtevalo, mu je načelnik tukajšnjega društva ustavovernežev, katero ga je ravno predlagalo za poslanca, pisal in prašal kaj in kako. V včerajšnji seji se je bral dotičen Tomschitzev odgovor in ker je ta gospod, da bi na ramah volilcev prišel do službe više deželne sodnije svetovalca i. t. d., prelomil svojo besedo, se z vsemi proti 11 glasom sklenilo, da je državni poslanec France Tomschitz zgubil zaupanje svojih volilcev. Posestniki teh nasprotnih 11 glasov so: 1 Prus, 1 Saksonec, 1 Šlezijanec, 1 Kridatar, 1 bivši kridatar, 1 Magjar, 1 Celjan, 1 Korošec, 1 Kranjec, 1 vrvar in 1 „Kipfelbaron.“

Iz Ptuja 6. aprila. [Izv. dop.] Pomozi si sam, pomore ti bog; ta narodna poslovica je sosebno primerna glasno na delo buditi naš zapuščeni in zatirani narod, zapuščen od svojih lastnih potujenih sinov, zatiran od teh in tujcev hlepečih po gospodstvu nad nami. Nam ne prepeva prijazna ptica zlatokrila kakor drugim srečnikom, kateri se brez truda in napore ugodno in ponosito sprehajajo v prostorni oblasti vseh naravnih in narodnih pravic, nam je treba, dokler se ne včloveči pravičnost v Avstriji, v svojem neugodnem in mršavem položaju zdatno napinati vse sile in žile, da že konči do nečesa priškrtamo, namreč kar si sami priborimo golaj dlanjo; res ka stoječi na pravnem in pravičnem stalu smeli in morali bi imeti svoj narodni dom, ozi-

roma Slovensko toliko dično in krasno urejeno glede na jezik in narodnost, kakor naši, našo svetinjo črteči, sosedje svoj, toda nemškutarski posmetuhi in nemškutarski uradniki niže in srednje vrste ovirajo nam kljubu svojim prisegam naš narodni razvoj, hoteči še nadalje nam šepiti po starem oglasem kopitu šavore, čijih hrapava in robata šev nas čmije, gloje, rane brazdi in strup cedi na umor slovenskega života. Tem sovojnati in trnatim trdokornikom mora se junaški upreti narod vsem umom in junaško srčnostjo, namreč naši županje, resnično narodni duhovniki, biležniki, odvetniki in vsi drugi korenjaki, kateri so dolžni in umejo urno pisek voditi v slovenski pisavi, vsi naj pisarijo brez iznimke vsem uredom na Slovenskem in dotičnim višim mestom naši. Duhovništvo kot razumnštvo domače ima najprvo nalogo svojemu narodu svetiti odbranim zgledom narodne iskrenosti in značajnosti, zanesljiv pot mu kazati, modro in razborito ga voditi, jemu na korist darovati dušne zmožnosti, srčiti in hrabriti ga neprenehoma na narodni ponos in zavednost, dobro mu svetovati, naznanjati mu preteče pogibeli in biti mu desna roka pomočnica. Na pospeh tega kana uredi si vsak umni in omikani duhovnik narodnjak svojo pisarnico tako naši, kakor jo ima napravljeno nemški župnik na Nemškem za Nemce in Nenemce, a madjarski pop za svoje pustinske bivalce, na ta namen si duhovniki naj naročijo okusno prirejene slovenske tiskavnice: Rojstveni in krstni list; poročni list; mrtvaški list; oklicni list itd. pri knjigotiskarji J. Rud. Milici v Ljubljani. Tiskanice za cerkvene račune nismo dobili, toda lahko si je pomoči iz te zadrgé, vsaj je vrli: „Pravnik slovenki“, kateri iskreno priporočamo vsakemu uredujočemu duhovniku in neduhovniku, meseca sušca donesel tiskani vzor, po katerem se brez mōke pisanjem namesti tiskani obrazec. Letos se iznova sestavi zapisnik: „Popis ljudstva“, prosimo toraj Radoslava, da nam brže boljše oskrbi dotične tiskavnice, vsaj menda takega brozgača ne bode najti med našinci, kateri bi popis slovenskega ljudstva sestavljali v nemščini. Opaževal že sem nekekrat radost, katero javlja Slovenec prijemši v roko slovenski list te ali one bure bodi si od duhovnega urada ali posvetnega, ker netrudoma si na lehkem sam vse razozla brez ikakše težkoče, temu je tedaj streči vestno in stanovito. Tako smo si dolžni sami v roke segati v nižih plasteh, ter si vzajemno in skupno pomagati; bram se zdna stavi, najčrsteje stoji oprt na krepka in trdna ter skalnata tla, odzgoraj ni se ničemur uspešnemu nadejati, vsaj mnogoletna skušnja neukanljivo uči, ka oholi zgornjaki malo marajo in še menje skrbe za nas spodnjake, nego merijo le zvečine na svojo osobno korist kakor samosilni vladarji. Na naša ramena je položeno breme neopešane delavnosti, ktera primora tudi povekše glavače priznavati naše pravične zahteve in tem se dostojno klanjati.

Listek.

Posiljeni tourist.

(Dalje.)

V Tridenti meseca marca.

Trident leži v krasnej Etschnej dolini, ktera izvira v räthiških planinah in po gorskih pritocih tako naraste, da je že tu mogočna reka; večkrat v deževnih, jesenskih časih izstopa in mnogo škode napravlja. Najširša je ta dolina od Laviza do Caliano in v sredi teh trgov je Trident. — Kakor žile se v njo globoke, ozke dolinice vprečno stekajo, med kterimi je najbolje rodovitna „Val Logana“. Mogočne gore jo obdajajo okrogli: sklad na sklad se kopiči niže in više, sem ter tje se vidi kako grmovje, ki na plitvej prsti životari, kakor more. V podnožji tim vstajajo kakor stopnjice valoviti hribi, ž njimi se vrste prijetni holmi, ki si marsikteri v hladnej Etschi svoje noge izpira. Po holmih so vsejane laške vasi s sivimi, neometanimi hišami in med vasmi kukajo bele vile in snažne pristave. Povsod, kamor todi oko seže, vidiš z neizmernim trudom izkopane vinograde, umetno obdelana polja za samo tur-

šico; mejé jih goste vrste murb in temnozelené vrbe, po kterih se ovija bogata trta od vrha do vrha. Ta prizor ti večkrat spreminja kraje v male, svitlé gozde. Tukajšna gorska okolica, da si je tako raztrgana in včasí divja, je vendar lepa, originalna in romantična. Severne planine branijo jo pred ostrimi vetrovi, obdajajoči jo hribi združujejo vso južno gorkoto nad njo.

Kako priljudno vabijo te šumljajoči gorski viri, ki so s pridom preko nogradom napeljani, ako hodiš po spečenih tleh, po gričih nad Tridentom; kako dobrodejno poživljajo ovelo turšico, hlade sok po trticah, ki se šibé pod gostimi grozdi. Po redkih travnikih trava raste, da se kar sliši, gosta in živahna; kosé jo po štirikrat na leto. Pa káko je to južno solnce, tako žarno in vendar je zrak čist in lehek!

Pod nogami začrneli Trident! Pogled na mesto je sicer vesel, vendar ti pa neko otožnost bude, v srcu starosiva zidovja, iz njihovih razpok poganja zeleni bršljin, ki tako strastno objemlje mrzlo načutno kamenje. Na zahodnej strani vzdiga se vtrjen grič „dos di Trento“ in njemu nasproti znameniti grad, ktera kakor Homerov oven nad čedo, po mestu prežita in čujeta. — Hiše so precej lepe, sezidane so visoko, ve-

čidel krite s kamenenimi ploščami; nektere so iz čistega marmelja. Ulice so prostorne, trottoir in tir po njih pa iz dobrega kamenja; velicih trgov ni!

Po predmestjih so kraji ozki, temni in nesnažni; nič boljši kakor v Ljubljani — Rebro in Kurija vas. Med temi je bilo najbolje revno in zapuščeno „borgo St. Martino“, kjer je stanoval ves tridentiški proletariat, delavci, postopači in druga sodrga. Na vseh vernih duš dan p. l. postalo je predmestje čezi viharno noč pepel in razsip; pogorelo je do tal. Človek, kateri Tridenta ne pozna, rekel bi, da je mesto po oguji eno progó izgubilo raz lica. O da! Pa gorje! 200 družin je bilo v enej noči brezi strehe, brezi vsega. Grozna nesreča, neizmerna revščina, povsod jok, stok in obup! Solze revežev se še zdaj niso posušile. —

Javnih poslopij ima Trident mnogo, ktera mu čast delajo; posebno se lahko ponaša z lepimi cerkvami. Kako mogočno stoji pred teboj stari dom, sezidan iz samega marmelja, čudna čutila te sprelete, kader te sprejme neizmerni prostor, veličastni mir in tihota vlada povsod, občudovauje budi vse, vse, kar oko vglada. Z „domom“ meri se lahko po lepoti cerkev „St. Maria maggiore“, kjer so zborovali ob časi kon-

Kakor se uradniki na Slovenskem na rešeto delujejo in meketinijo zbog znanja ali neznanja slovenščine, tako naskorem pokusimo z duhovniki, in sicer tako, da se točno naznani, kdo uraduje slovenski in kdo je narodni skazljivec, komu je mar za blagost svojega naroda, in kdo je samič najemnik brez skrbi za svoje, kdo samo troši a ne pridelava, t. j. ne donša duševnih obresti; ovčje kože razgrnemo, da se pokaže, je li resnično ovca v njih ali pa volk lokavec, volk žeruh, volk pogubež, naj narod pozve, ima li prave pastirje ali pa lagodne najemnike, ktere zavednost narodna v kratkem priškrne umeknoti se. Ako smo narod sposoben in vreden za jakše živobitje, ne sme nikakor več med nami gospodovati tujščina.

Iz Zagreba, 4. aprila. [Izv. dop.] Pod Rauchom je bila razdraženost med našimi političnimi strankami že tolika, da je tudi začnela že društveno življenje s svojim strupenim zobom razjedati. Ta razdraženost se je precej plegla, od kar je Rauch svoj pašaport dobil. Zasluga gledé tega gre pa tudi naši sedanjí vladi. Ne, da bi bil vladin apologet, ali to se jej mora priznati, da je s svojim do sedaj še precej nepristranim ponašanjem strankarskim strastim želo in strup vzela. Pod Rauchom je bil vsak dan nov škandal, vsak dan nova lumparija na dnevnem redu. Kdor se veseli javnih škandalov, ta najde v Rauchovem vladuhandu dosta in sicer prav pikantne hrane te vrste. Zdaj je vsaj navidezen mir, navidezen red in navidezno poštenje. Naproti raznim našim strankam se drži naša vlada še zmerom jako rezervirano in zapeto. Magjaroni videvši, da jih vlada neče naravnost podpirati, stisnili so se v zapeček, ter čakajo boljih časov. Malo jih je videti, še manje pa čuti. Brez vladne pomoči so Magjaroni ničle. Na lastnih nogah stoji, kakor n. pr. narodna stranka stoji, tega ne morejo. Sodeč po denašnji situaciji, ne bodo se pri predstojeh volitvah za magistrato in za sabor narodni stranki kot političen kontrarium nasproti postavili. Za to so preveliki slabiči. Denes se belodano vidi, kako puhlo, kako brez vse moralčne moči je naše magjaronstvo. V istem položaji kakor Magjaroni, so denes Starčevićjanci. Na gnojišči Rauchovega vladuhandu so rastle Starčevićjanske gljive bujno in prebujno, in to je najbolji karakteristikon teh naših sektirarjev. Po nastopu Bedeković-Suhajeve vlade jih je kar naenkrat zmanjkalo, voda jih je odnesla in vetrovi so jih razphali. — Razpis saborskih volitev se pričakuje vsak dan. Kot najzadnji obrok za saborovanje imenuje se prvi junij. Proračuni za leto 1872. morajo se na vrat na nos sestavljati, da bodo kot prvi vladni predlog saboru predloženi. Razen magistratov v Zagrebu in v Karlovcu se bode obnovil ob kratkem tudi magistrat v Križevcih.

Narodna stranka ima upanje, da bode povsod zmagala. Tudi Zagrebško pevsko društvo „Kolo,“ ktero je Rauch tako grdo maltretiral bode se vsled vladine dozvole zopet oživelo. Brž ko ne, bodo za njim tudi Karlovska „Zora“ in Križevski „Zvon“ od mrtvih vstali.

cilija; orglje v tej cerkvi pojó, kakor bi angelji godli.

Iz med posvetnih naj le omenim mestne hiše, biskopovega konvikta, ki je bogato in mojstersko delo, z lastnim gledališčem in katero ima enaki namen, kakor slovensko Alojzijevišče in taki zavodi, pa „Orphanotropea“. Orphanotropeo je institut, kamor se jemlje sirote ne glede na spol in drugi otroci, pri kterih se razvida, da jih ne bodo mogli stariši primerno odgojiti; spolniti morajo šestó leto.

Podučujejo se v vsih mogočih rokodelstvih in delih in ko odrasto, nimajo nobenih zavez in dolžnosti do zavoda. Tako si dežela stvari izvrstni in narodni obrtnijski stan! Zato nahajaš mnogo olikanih, samostojnih mož med rokodelci in obrtniki, —

Gledališča ima mesto troja: dve zimski in eno letno. In v njih ne poslušáš „Petelinčkov in Zajčkov“ in takih „Hans Wurstov“, nego izbrane podučne igre. Od todi izhaja tako dobri okus ljudstva v vseh slučajih življenja.

Kakor sem že omenil leži na severoizhodnej strani močno sezidan grad. Stolp, ki je bil postavljen, s zdaj skoraj razsutim mestnim obzidjem, za časa go-

Na željezniški progi Karlovec-Reka dela 20.000 ljudi. Zavolj velikih težav pa vendar ta proga pred jesenjo 1873. ne bo dodelana. Na Reki bodo željezniške gradnje še čez 10 milijonov goldinarjev stale. Izdelanje proge Št. Peter-Reka je pa, kakor se čuje, zopet prenehalo. Brž ko ne, ima ogersko kupčijsko ministerstvo svojo kovarno roko v tem poslu.

Politični razgled.

Tihota v notranji avstrijski politiki še ni prestala in edini važniši predmet časnikom je pretehtavati vsaki korak ministra Habietineka, ki je šel v Prago obiskat svojega tasta, fabrikanta Brosche-ta. Njegovi nazočnosti se pripisuje konfiskacija lista „Tagesbote aus Böhmen“ ter prorokuje, ka se bode proti ustavovernim časnikom bolj strogo postopalo.

Volitve za hrvaški deželni zbor bojo maja meseca. Deželni zbor pa začne zborovati 1. junija.

Poljski list „Gazeta narodova“ piše o položaji Poljakov ter misli, da jim nikakor ne kaže po Potocki-jevem programu izvršiti spravo, bolje je se temu vpirati. Sedanjí državni zbor bo, ker ne bode niti sprave s Poljaki niti širje kompetence deželnim zborom dovolil, itak razpuščen in od prihodnjega državnega zbora bode odviselo, koliko avtonomije se bo prisodilo Galiciji. Glavna mér gališkim poslancem je tedaj resolucija gališkega deželnega zbora itd.

Iz Bukaresta se brezobjavlja, da je sovraštvo proti Nemcem čim dalje večje ter da je šlo pruskemu glavnemu konzulu Radowitz-u že dvakrat na življenje.

Ruski vladini vestnik naznanja da se je potrdila turško ruska konvencija, vsled ktere nima več veljave pogodba od leta 1856, tedaj da je Ruski število brodovja na črnem morji slobodno.

Med Bulgari in Grki v Macedoniji nastajajo prepiri, ker hoté Grki vse bulgarske knjige odpraviti iz bulgarskih šol. Sovraštvo med obema narodoma narašča in nadejati se je da se sovraštvo v nekterih krajih javlja dejanski. Ta položaj je popolnem enak položaju Slovencev z edinim razločkom, ka na Slovenskem menda ni tako žive narodne zavesti, da bi svoje pravice, če treba, tudi z orožjem branili.

Pred Parizom se še ni odločilo. Vojaki vlade v Versailles imajo še vedno Chatillon v oblasti, kjer so napravili baterije iz kterih streljajo na trdnjavi Issy in Vanves in v dolino Meudon-sko. Neprenehani boj med baterijami obeh strank, vmes pa male praske, brez posebnega uspeha. Govori se, da se morebiti pogode in pomirijo, vsaj v Parizu se snuje mnogo shodov v tem smislu, kajti uporniki so zgubili veliko ljudi in pogum začinja pešati. Poročila iz Pariza pravijo: Vojasško stanje je nepremenjeno, a politično je nevarno. Jakobinci prevagujejo. Novi načelnik upornikom je Cluseret. Glavni list upornikov „Journal officiel“ pri naša oglas, v kterem prigovarja Parižanom, da naj po-

tiškega kralja Theodoriha, mu že daje podobo malega forta; na zapadnjem kraji ga obsega še širok zid in čez njega zijajo po okrožji bronasti volcje. Grad so zidali še v petnajstem veki. Bil je stolnica tukajšnjih škofov, kteri so samovoljno gospodovali tukaj v srednjem stoletji; zdaj je aerarna lastnina in vojašnica.

Precej na prvi pogled, kedar vanj prideš, pričá vse, da je v gradu kraljevala kedaj mogočnost in svitloba; se ve da je zdaj le senca nekdanje sijajnosti, da vse propada in gine. Samo zidovje stoji trdno, kakor kedaj in je s časom vedno bolj sivo, vedno bolj častitljivo.

Inter arma silent musae! — Govori se sicer o nekakej vojaškej umetnosti, katera je pa le negativna; ona je mačeha, ki uničuje in razdira, kar so njene svitile sestrice, ako se jih tako imenovati sme, ustvarile. Vse stene, vse strope, vsaki kot je v gradu umetniška roka naobrazila s pravekom, z mythologijo, narodno zgodovino in z mično idylo. Srce te boli vide svetinje srednjeveške slikarije tako temneti in giniti. Kake ideje, kaka celota! Ostre meje opazuješ v zadržanji, v izrazih, v vsakem gibljaji. Vsem oblikam so umeli slikarji vdihniti toliko lepote, jih obleči v vabljivo mičnost

guma ne izgube, da se na nje zanaša, kakor se smejo oni zanašati na vlado, da vladi v Versailles in njenim rojalistom skoro družega ne ostane nego spomin njih pregreb, Parižanom pa slava, da so Francosko in republiko rešili. Kaki duh veje med uporniki se razvidi iz tega, da so cerkvi Madeleine in Chapelle Expiatoire oropali, pariškega nadškofa deli v zapor z grožnjo, da ga vstrele.

Razne stvari.

* (Razpisana služba.) Na c. k. viši gimnaziji v Ljubljani je razpisana služba učitelja extra statum za klasično in slovensko filologijo. Dohodki te službe se ravnajo po postavi 9. aprila 1870. Prošnje naj se po predpisani poti, stilizirane na c. k. ministerstvo nauka in prosvete, najkasneje do konca aprila 1871 pošiljajo deželnemu šolskemu svetovalstvu kranjskemu.

* (Deputacija slovenska.) Iz zanesljivega vira vemo, da si nekteri slov. poslanci prizadovajo, deputacijo na Dunaj spraviti, ktera bi o administrativnih spremembah in nekterih drugih narodnih željah pri ministerstvu govorila. Mi pozdravljamo ta korak na polji praktične nar. politike; kajti če ravno imamo mnogo političnih neizpolnjenih želj, ipak moramo se čem preje znebiti onih žuljev, ki nas najbolj tiščijo.

* (Uradniška spovednica.) Iz Radoljce se nam piše o ondotnih uradnikih: Okrajno glavarstvo: August pl. Wurzbach, okrajni glavar, tolče za silo kranjsko špraho po necem švabskem narečji, in še to ne rad. Jabornegg, pl., komisar, govori tržiško-kranjsko špraho, slovenski ne ume in ne zna, kakor je sam priznal. Miha Šorl, tajnik, govori staro kranjsko špraho. — Okrajna sodnija: Jožef Lah, sodnik, govori in piše slovenski. Heinrich Heine, pristav še kranjsko slabo tolče, pa tudi to ne rad. Anton Kolman, kancelist, govori in piše za silo slovenski, vendar le kedar mora, in še takrat kolne. Karl Bruner, kancelist, govori neko kočevsko kranjsko narečje in še to le za „špas“, slovenski mu je čisto tuje. — Davkarski urad: Franc Tavčar, referent, govori kranjsko špraho, slovenski mu je „oslarija“. Jožef Šubic, davkar, govori kranjsko. Jerman Jernej, pregledovalec, govori kranjski. Janežič Emil, asistent, ravno tako. (Opazka: Pri celem davkarskem uradu nimajo ni enega, kteri bi tudi najpriprostejši plačilni nalog pravilno slovenski izdelati mogel. To trdim iz skušnje in tudi lahko dokazem.) — Zemljiščna odveza. (Grundentlastungs-Commission): Komisar Jožef Dralka govori slovenski, pisati ne zna. — Sequestracija: Erdman graf Pikler, privandran Prus — se je naučil v desetih letih samo: „preklet hudič kranjski“ (!!!) — Čenilna komisija: Kalan govori in piše slovenski. — Bilježnik Janez Prešern govori kranjski, slovenski se naučiti nima zmožnosti — kajti je — —

* (Bourbaki — Kuhn.) Naši bralci se gotovo

in po njih razliti velikost in gracijo. V najmanjših delih se strinja harmonija; nikjer ni pomanjkljivosti, peg in prisiljenosti! In pa ta razlika v opravah in nošah, ta priprosti lišp! Nisem gledal po svetu galerij, nisem občudoval Sikstinove kapelje, in vendar me te freske, v ktere vsakdanje vojaško življenje tako brezčutno in brezmišljeno strmi, vsigdar, kedar jih ogledujem, tako sladko božajo, tako čudapolno pretresajo. Vedno bolj se mi razkriva vzvišena fantazija na čudovitih obrazih, vedno bolj žive se mi dozdevajo barve, vedno več življenja je v njih. — Kaka samopašnost, kaka mehkužnost stiska velikanu Samsonu ustnice, slepa in strastna razkožnost mu je na obrazi, ko otrpnen in onemoglih udov počiva ženski v naročji, kteri satanski ogenj šviga iz oči.

Pa Helios — kako zmagovalno stoji na dvokolnem zlatem vozu! In njegovi žrebci so iskreni, da bi v enem dnevi celi svet preleteli. Tam piskajo pod cedro rudečelični, brezskrbni pastirji; v mraki poleg morja rahlo prebira krasna Napolitanka strune — oh ta prikazen, to poželjivo črno oko! Sem ter tje se čudiš grškim bogovom in junakom v basreliefi. Vse kar gledaš, je resničnost, mir, življenje. (Dalje prih.)

še spominjajo francoskega poveljnika Bourbaki-ja, ki je, kakor bi trenil, popustil prejšnjo vojskino polje, se obrnil na izhodno stran, da reši Belfort ter Prusom pretrga zvezo z domovjem. Da se mu posreči, gotovo bi se bilo Prusom neizmerno slabo godilo in misliti ne moremo, kako bi bili prišli iz Francoske nazaj. Kakor pišejo pruski listi, je dotičen črtež naš minister Kuhn sestavil in ga poslal Gambetti. Če bi tedaj Diogen kedaj s svetilnico po Avstriji iskal generala, bi vsaj Kuhna našel.

* (Rojanska čitalnica) napravi 16. t. m. veliko besedo z deklamacijami in petjem, tudi se bo igrala igra gospoda Raič-a: „Samo, prvi slovenski kralj.“ Dohodki te besede so namenjeni s povodnjo zadetim nesrečnim Dalmatincem v pokrajinah Naretve. — Vstopni listki se dobivajo v tržaški in rojanski čitalnici po 50 novcev.

* (Vranska čitalnica) bode dne 10. t. m., t. j. na velikonočni ponedeljek obhajala slavni god častnega uda J. J. Strosmajara, jugoslavenskega mecenata. — Za ta večer je, kolikor mogoče, zopet vse pripravljeno, da se slovesnost dostojno povelji. Biti ima: govor, znanstveno prednašanje, petje, deklamacije, umetne igre na glasoviru in kakor veli načrt, tudi tombola.

* (Laška čitalnica) napravi na velikonočni ponedeljek veselo igro v treh dejanjih s petjem: „V Ljubljano jo dajmo.“ Po igri bo ples.

Glasovi izmed občinstva.

(Za zadržaj in obliko tega predela ne prejemamo nobene odgovornosti.)

Čitali smo v „Celovčanki“ Nr. 58 od 11. marca t. l. dopis pod naslovom: „Stanje v dekaniji spodnjega Roža“ in na čelu dopisa med drugim te-le besede: „More se lagati, pa se ne sme lagati.“

Ne delamo za to odgovorno slavno vredništvo „Celovčanke“, vzelo jo je za golo resnico — tudi ne oponašamo nikakor ne dopisniku (poznamo ga pa dobro, kakor se godež hitro spozna po svojem goslanju) zaradi posmehljivega njegovega napadanja; zakaj ni ga bilo takrat pri javnem shodu v Dolih, poslušal je mogoče le na kakega poročevalca, ki je slovenskega jezika bil ravno toliko zmožen ko on, in na njegovo besedo slepo vzel za resnico. Da se je dopisovalcu obesila debela laž, ki se je potem po „Celovčanki“ javno trosila med svet, mu ne moremo toliko zameriti, saj, kakor je znano, bilo je od nekdanj to veselje njegovo; pa naravnost moramo odvrčati, kar se podtika znanemu Andreju, ki je z državnopisno knjigo v rokah mirno govoril o avstrijskih financih.

Dalje loti se dopisnik moža, ki ga osebno spoštujemo, mladega duhovnika iz Celovca, kakor da bi bil on krajno šolsko svetovalstvo v Borovljah strastno napadal in ga obdolževaje popisoval, kakor da bi on izneveril otroke v šoli. Kar s tim trdi dopisovalec, je grda laž; zakaj dotični govornik je govoril o šolah, zlasti o šolah po Slovenskem, sploh o nevarnosti za katoliške šole, on ni v misel jemal nobene šole, nobena kraja po imenu, celo tedaj ne borovljske šole, ali pa ktere koli v okolici, on ni govoril takih besed, da bi bil kdo moral in mogel misliti ž njimi na borovljsko ali kako drugo šolo blizo. Natvezal je dopisovalcu to kak preširen ptiček ali pa ga brez vsega namena prevaril kdo, ki ni razumel govora. Naravnost tajimo, da bi bil oni duhovnik le količko v misel jemal krajnega šolskega svetovalstva v Borovljah, ki šteje izvrstne, od nas spoštovane može. Tako napadati ni naša šega; borimo se očitno in pošteno — čeravno nas dopisovalec imenuje neko stranko („Clique“), ki se peča s nepoštenim rokodelstvom; tako žlobodranje in šarlatanstvo nas nikakor ne ostraši; za svitlobo, svobodo in napredek poganjamo se tudi mi, mogoče, veliko odkritosrčniši in z večim žrtvanjem kakor oni tako liberalni dopisovalec, saj svesti smo si, da še nikoli nismo po vetru obračali svojega plašča. Čemu tedaj protiti postavo itd., čemu to ropotanje in klepetanje à la Don Quixote?

Ali mar naj bodemo tudi mi tako hudobni, in rečemo po pesnik Heinovi šegi: „kjer koli je zbrana

peščica Nemcev (tukaj še toliko ne) in jim kdo od dalje povzdiguje svojo pest, hitro kličejo za policijo — policijo —.“ Damo tedaj one besede: „More se lagati ali ne sme se lagati,“ dopisniku s tem nazaj, da le obžalujemo, da se je po kakem predrznem blebetalcu tako napačno dal podučiti in tako debelo nesramno laž raznesel med ljudi. Mi nismo vojšaki (kakor piše), ki se splašijo pred bojnim šundrom; poštenemu bojevanju se nikoli ne bomo ogibali, — da bi se plašni umaknili pred kakim c. k. polit. komisarjem, tak fanatizem (ali kakoršni drugi) ne bode nikdar navdajal in vodil naše društvo, dokler bode obstalo. Ali poštene, moške, proste in odkritosrčne besede tirjamo tudi mi poštene, odkritosrčni možje; te besede tirjamo tudi za naše in v našem društvu. Tudi mi spoštujemo postavo, dokler obstoji, pa iz tega ne sledi, kakor da bi ne smeli postavno se poganjati in truditi, da se prenaredi postava, ki nam ni ugodna.

Gospod dopisovalec! čemu napadate vso dekanijo spodnjega Roža, tako saj je napis Vašemu dopisu; moj bog! dekanija vsa je na tem katoliškem društvu tako malo kriva, kakor Vi sami, da se je znajdla štupa za krof. —

Konečno prosimo g. dopisovalca, naj se pri svojih javnih dopisih ne zanaša na prazne besede kakega hudirja, ampak če se nauči slovenskega jezika, naj z lastnimi ušesi pride poslušat govore pri katoliškem društvu. Mi smo ja katoliški, Slovenci in zvesti Avstrijanci z dušo in telesom, ljubimo tudi svobodo, svitlobo in napredovanje, pa žalibog da imamo celo drugačne pojme, kakor ravno g. dopisnik, ktere ga ob enem prijazno prosimo, naj nam prizanese, če njegovo literarno robo, ker primanjkuje nam časa in prostora, nismo razdajali od besede do besede.

V imenu društvenega odbora

Simon Muden.

Na Dolih, 13. sušca 1871.

Iz Celja.

Pretekli ponedeljek smo imeli posebno slovesnost, ktero zabilježimo z veseljem. Skazala se je namreč obče spoštovanemu mestnjanu gosp. Jos. M. Wokann-u, posestniku glažute Rakovec nad Šoštajnom za njegove izvenredne zasluge na kmetijskem polji zaslužena odlika in se mu oddala velika zlata društvena svetinja od strani štajarske kmetijske družbe. Vse zasluge tega moža naštevati ne pripušča prostor, opomniti pa moramo na po njem vpeljano pankertovanje kuruze, o čemer so tudi „Novice“ pisale, na podružne razstave, na njegovo delo o kukcu (borkenkäfer), na njegova prednašanja in slednjič na pričeto pogozdenje okolo 100 oralov pri glažuti Rakovec, kar mu je prizadelo mnogo muje, a bo potoncem prineslo obilno korist.

Kakor je podučljivo ž njim občevati, tako je razveselivno prehoditi njegova posestva, ker se na njih sprevidi, kaj delo v zvezi znanstvom in vednostjo zamore, kaj naša zemlja rodi.

Te vrstice naj mu bodo znamenje, da tudi slovenski narod pripoznava njegova blagodejna prizadevanja.

Dunajska borsa 7. aprila.

Enotni drž. dolg v bankovcih	58 fl 30 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68 „ 5 „
1860 drž. posojilo	95 „ 80 „
Akcije narod. banke	7 „ 24 „
Kreditne akcije	260 „ 50 „
London	124 „ 0 „
Srebro	122 „ 60 „
Napol.	9 „ 98 „

Listnica vredništva.

G. Valentinič v Šoštanj: Kar sem pisal, sem pisal in bom vedel zagovarjati. Mi dva se srečava le pred sodnijo. Operite se tam. „Slov. Narod“ Vas ne bo opiral proti svojemu boljšemu prepričanju. — Gg. poročevalcem iz čitalnic: Oznani in poročila čitalniška radi tiskamo, samo prosimo, naj se pišejo kolikor mogoče kratko in lapidarno.

Naznanjamo slovenskim rodoljubom, da je denes ob 5¹/₂ uri zjutraj umrl občespoštovani čitalnični ud, gospod

Anton Pirš,

nadučitelj v pokoji in posestnik na Vranskem,

79 let star, ki je bil široko poznan kot izvrsten učitelj, iskren rodoljub in prijatelj občnega napredka.

Bog mu daj diko nebeško!

Od narodne čitalnice vranske, dne 5. aprila 1871.

Odbor.

Prosimo pozor!

Že mnogo let skušen najboljši pripomoček za kašelj, hripavost in suha usta pri govorjenji, je gumi s sladkorjem. Iz tega narejene gumi-bonbone, škatljico za 20 kr. prodaja (11)

F. Kolletnig v Mariboru.

T. Rochel & Comp. v Gradcu.

Pisanke!!

v obliki biserov, zlatnine in srebrnine se dobe v največi raznosti pri??

August-u Thiel-u,

na primer: nad 100 briljantnih in rutinih prstanov od gold. 15 do gold. 200. — Več kot 1000 zlatih prstanov, garnitur in uhánov itd.

Celo popisavanje moje zaloge, ktera je kakor znano velikanska, bi slavno občinstvo le utrudila, vabim tedaj vsacega, da se osebno pri meni prepričati blagovoli.

AUGUST THIEL

lastnik prve in največe zaloge biserov, zlatnine, srebrnine in kineškega srebra za spodnje Štajersko v Mariboru,

v gosposkih ulicah v Pajerjevi hiši. (3)

Opomnim še, da moje pisanke niso vse enake, ampak da ima vsaka svojo posebno obliko ter da jim po mnogih letih ostaja še vedno velika notranja vrednost.